

* * *

Зумерът пронизително пищеше в тишината на командната зала, където в сумрак и безмълвие времето течеше различно. Можеше да се твърди, че столетия наред нищо нередно или дори нищо интересно, не беше смутило нормалния и спокоен ритъм на работа в космическата база на джинавис, изградена в междинното пето измерение. Уредите стриктно и безотказно изпълняваха заложените им функции в инертния поток на хронотрона.

Истината бе, че статуквото в този отдалечен ръкав на Галактиката не бе нарушавано от хилядолетия. Явно по тази причина светлинната раса на космическите стражи от народа на джинавис някак бе занемарила наблюденията си за сектора. Сега сянката на пазителят се раздвижи мудно в дъното на помещението. Трябваше да докладва проблема:

- Ермомитерите, вградени в скалите на старата Гея предават изключително лоши данни. Сякаш в недрата ѝ се заражда и пълзи нагоре чудовищна заплаха. Опасно зло набира сили в ниските нива, за да се излее на повърхността – предаде телепатично той към висшестоящите.

.....

В това време в далечния и тъмен ръкав на Галактиката се зараждаха тъмни сили, могъщо зло трошеше неумолимо стародавните бариери. Като мръсна пяна неговите ниски вибрации заливаха пространството, поглъщаха в бездънните си ями установената хармония, светлината на божествената любов.

Диви, груби, основно извънземни пришълци и хибридни, генетично трансформирани същности атакуваха първичните защиты на планетата и помитаха безкомпромисно всичко по пътя си. Неуправляеми, ужасно гладни и чудовищно зли хищници, жадни за кръв, точеха нокти на Предела, готови да нападнат Земята. Катастрофална вълна набираше сили, готова да изригне всеки момент.

Лазурно синята, безумно красива планета, обвита в тайнствен духовен воал, къпана пищно в енергия от гальовните слънчеви лъчи, кипяща от живот, но все още ревниво пазена от древната цивилизация на джинавис, бе тяхната набеязана цел. Чистите духовни същества от расата на светлинните ангели бдяха над своята първична Майка, охраняваха хилядолетия наред вече стародавния си Дом. Познати на хората като магически същества от друго измерение, омайни нимфи, светлинни същности, пазители на древното знание, те многократно бяха доказали във времето лоялността, загрижеността и добротворството си спрямо хората и техния материално детерминиран свят.

Без тези велики миротворци, гибел грозеше не само живота на прастарата Гея. Обречен на смърт бе не само нейният могъщ, енергийно богат и светъл по природа Дух. Цялата Слънчева система щеше да понесе тежките последствия от инвазията на тъмния Сивираш, света на мрака, на ниските, дисхармонични и зли същности.

Мрачни сили се концентрираха около защитните бариери на Земята, а човешката цивилизация нито беше готова за отпор, нито имаше представа за мащабите на надвисналото зло. Затова висшите друиди на дванадесетото измерение, които формираха Съвета на Великите архонти от расата на джинавис се събираха, за да решат с какво и как да помогнат на планетата, която ги бе откърмила преди хилядолетия. Не можеха да останат безучастни и да гледат унищожението на своя първичен Дом, на цяла една бликаща от живот, светлина и енергия планетарна система. Още повече, там израстваха духовно техните наследници, носителите на първичните гени от зората на джинавис. Младата раса на хомо сапиенс тепърва се пробуждаше и преоткриваше значението на древните Знания.

- Нямаме друг вариант, освен спешно да изпратим на Гея наш разузнавач! Всичко друго са догадки и предположения – заключиха друидите от Съвета на джинавис.

- Предлагам да внедрим няколко наши представители в различните точки, като Елия е техен ръководител. Самата тя ми събщи наскоро, че има готовност и желание да осъществи тази трудна мисия – предложи командващият космическата база в пето измерение, където най-напред бе декодиран тревожния сигнал от ермомитерите, прикрити в скалите на планетата.

- Знаем за Елия, главнокомандващ и одобряваме разумното предложението. Смятаме, че нейната лична причината е достатъчно основателна и ще се съобразим с персоналното ѝ желание – уклончиво отговориха друидите, докато мисловно вече бяха установили контакт със светлинния разузнавач.

Трябваше да се реагира светкавично и да се изпратят опитни представители от расата на джинавис, които да преценят ситуацията на място. Всяко друго решение нямаше да е адекватно в тази сложна ситуация.

Елия прие мисията на момента. Добре разбираше, че няма време за губене.

* * *

Светлинен разузнавач от висш порядък, Елия се нагърби със задачата доброволно, тъй като разполагаше с целия емпиричен и духовен опит на майка си, придобит в този труден, физически ограничен свят. По тази причина тя не можеше да си позволи лукса да замълчи, да не приеме отправеното към нейната раса предизвикателство. Не се поколеба да се ангажира с проблема по силата на своята дълбока убеденост, под диктовката на изконното си желание да помогне, да бъде полезна. Досега не беше бягала от отговорност, не бе се спотаявала просто така. Нямаше да го направи и сега.

Знанието и опитът бяха кодирани в клетките на прекрасната хуманоидна форма, оформяща аватара ѝ, ползвана от нейната раса в това тъмно физическо измерение, с

убийствено тежка, смазваща гравитация. С огромно усилие тя едва смогна да компресира и вмести основните аспекти на съзнанието си в тесните параметри на материално тяло.

Навлизането в суровата среда на този материален свят бе опасна задача, която не биваше да се подценява. Елия едва успя да запази равновесие върху хлъзгавите канари на чуждата земя, потънали в своята мрачна, безмълвна самота. Гнетящи оловни облаци, несмуцавани от каквото и да било присъствие на живот, се влачеха протяжно по схлупеното зимно небе. Сякаш бяха погълнали лакомо дневното светило във висините и сега доволно размотаваха тромави снаги над потъналата в кал и мъгла, неуютна долина на планетата, наречена от сегашните си обитатели Земя, люлката на нейната светлинна раса преди неизброимо число еони.

Смълчаните скали, извисили исполинските си зъбери в облачното небе, започнаха да вибрират осезателно под ходилата на аватара ѝ, стегнати в изолиращи, топли боти. Сякаш сигналът за нейното пристигане разбуди спонтанно дремещите там сили на победеното древно зло. Грохотът на разместени земни пластове и титаничния кикот на едно могъщо и демонично съзнание прогърмя не само в ушите ѝ, а разтърси заплашително и фината ѝ същност на светлинно същество от високите духовни измерения.

Гъсто зловоние на талази заля околността. Сивият атакуваха яростно подстъпите към планетата. Рушаха безогледно основите на защитните портали, при което стародавните бариери на нейната раса се оказваха вече безсилни пред подобрените им генетични модификации. Енергийната защита на аватара ѝ светкавично се активира и я покри с невидима мантия от мощно силово поле, което я правеше на практика недосегаема за злостната им офанзива.

- Закъсняхте този път, мила моя! Скоро легионите на новите сивии ще унищожат човешкия свят! Няма да ви дадем възможността да ги спасите отново! Време е да изчезнат тези ваши недоносчета вече! – като натрапчиви кълбета мръсно-сива мъгла изплува от Сивираш заплахата на Черните архаи.

Обединената мисъл от кошера на мрака, където се спотайваха архаите, все едно гигантски удар на гонг избухна в мозъка на Елия.

- Тук съм, Свартон! Защо мислиш, че джинавис са закъснели?! „Сивии” - така ли наричате новите си изроди, които за пореден път пращате в този забранен за вас свят? – отговори Елия реторично и дръзко, с открита подигравка към събирателното, тъмно съзнание, без капка притеснение или страх, като освободи топовната сила на своята телепатична мисъл.

- Да, сивии са новите хибриди, общия плод на обединените ни усилия! Те са тези, които ще владеят този свят! Каквото и да говориш, свършено е вече! – изръмжа Свартон агресивно, раздражен от телепатичния шамар.

- Не! Нищо не е свършено, докато съм тук! Тази планета е на хората! Те са нейни стопани по право! Вие си имате вашите мъртви светове! Стойте си там! Нямайте работа тук! – върна Елия императивен отговор.

- Хаааахаха, моля те, не преигравай в защитата им! Не го заслужават! Ти го каза Елия, нашите светове са мъртви! Сивираш е пустиня, владение на тъмнината. Нужен ни е жив свят, като тази планета, който се развива и се къпе в енергия! Ще си го вземем и без това! – прогърмяха мислите на узурпаторите.

- Не и пак не! Няма да го позволя, Свартон, знаеш го много добре! Ние, джинавис, неслучайно го завещахме на хората! Вие нямате достъп тук! Вървете си! Още сега! Веднага! – контрира Елия твърдо, решена да не отстъпва.

- Защо да е на нищожните човеци, които го съсипват?! Дори не го ценят! Тази земя е за нас и ще си я вземем, а хората, както добре знаеш, са част от менюто ни! Така ще бъде! Независимо какво мислите вие, проклети светлинни ангели! – изтрещя яростно сборната мисъл на Черните архаи, при което удивителната мощ на менталното им излъчване разтърси скалите с нова вибрация.

- Хората са млада раса с невероятни възможности в латентен вид! Един ден, скоро при това, те ще разберат, че са дремещи богове и ще разгърнат целия си потенциал! Това време не е толкова далече! – отсече тя невъзмутимо.

- Не ме размивай, Елия! Обиждаш ме с такива твърдения за тези жалки, слаби, низши същества, които се изтребват взаимно. Нима не сте забелязали този прост факт?! Да не би да спят вашите Висши архонти? Не виждат ли друидите, че малките, нищожни червеи унищожават планетата методично и упорито през последните векове?! – избоботи злостно демоничното съзнание.

- Знаеш прекрасно, че хората не са низши същества, Свартон! Те са наши наследници! Истинските стопани на този свят! А войните между тях вие ги разпалвате, за да се храните с болката им, с агресията, гнева и омразата, насадени подмолно пак от вас! Вие се къпете в кръвта им, в низките емоции и енергии, които се генерират при всеки един конфликт тук! Това е отвратително! Вината е ваша и със сигурност ще си получите заслуженото! – с погнуса разтърси глава Елия.

- Хахахааа, отново ме развесели! Ненаситни сме в това отношение, права си. Не се отказваме и от кръвта им, която е особено питателна за нас! Такава сила и мощ другаде няма! Нужни са ни, както и планетата им! Този път са ми в ръцете! – призна с первезна откровеност и примлясна доволно древният Свартон, който беше небезизвестното страховито, колективно ментално формиране на Черните архаи.

- Планетата има бъдеще с хората, има право на любов! Те раждат светлината в безсмъртните си души, създадени са да я разнесат във Вселената един ден! А вие, падналите Архаи, какво ще дадете на Гейя?! Тъмнина, мрак и поредното унищожение, нали? Ще превърнете един невероятен свят в пустиня! Нищо добро не носите в прокълнатите си същности! – не му остана длъжна Елия, която го заливаше с яркото си, божествено лъчение, защото знаеше, че точно тази ангелска любов бе нетърпима за върховното тъмно съзнание, пропълзяло от дебрите на мрака.

- Неее, Елия, този свят ще принадлежи на моята раса! Не звучиш убедително този път! Сивият са гладни и побеснели, на прага му са и го рушат безотказно! Чуй сама и се убеди! Няма връщане назад! – провлачи Свартон и се изкиска отново сардонично, когато светлинното същество от висш порядък потръпна за втори път от чудовищните удари, които плющяха брутално наоколо.

В безжалостна и нескончаема върволица хибридите от тъмните светове, новите мутанти, формирани от гените на хората и расата на сивите пришълци, къртеха подножието на близките три портала. Отново и отново кънтяха гръмовните удари, ломяха планетата отвътре, а това отекваше обречено в сърцето на Елия.

Бариерите на Предела поддаваха катастрофално. Страховитите трясъци от един рушителен обстрел на непознати, но мощни оръжия, биеха като умопомрачителни тарани. Техният свиреп грохот сригваше безвъзвратно един толкова познат, болезнено скъп лично на нея свят.

* * *

„Няма да го бъде това! Не ще го позволя, ако ще да е последното нещо, което ще направя тук! Може би сега ще ти прозвуча убедително все пак?” – помисли Елия решително, като активира при това целия ресурс на грандиозния си енергиен запас. Блокира ментално достъпа на Свартон до съзнанието си, изолира се от него и се приготви да атакува.

Клетките на прехвърлящия ермомитер под гърдите ѝ светнаха, при което започнаха с готовност зареждане на огромни количества енергия. Образува се впечатляващ светлинен мост, исполински прилив, един фантастичен заряд от обич към планетата Земя и хората, любов и божествена светлина, извиращи от сърцето на аватара ѝ. Сиянието от гърдите ѝ бе ослепително ярко.

Еманацията на заряда и предизвиканото натрупване на активна мощ достигна апогея си, когато тя отпусна ръце рязко надолу, разби и насочи страховитата сила на енергийната вълна в три посоки, за да отблъсне пробивите на злото през най-заstraшените портали, дълбоко под скалния масив. Съскане и плющене разтърсиха въздуха, сините мълнии наситиха въздуха с озон. Исполински ръкави от светлинна енергия се устремиха към проблемните участъци, облъчиха с

ослепителни пламъци струпаните там сивиоти и оръжията им, изпепелиха ги на място, като запечатаха с живия огън на Божествената любов разкъртените основи на порталите. Ярките високочестотни вибрации на най-креативните чувства от духовните измерения бяха убийствени, непоносими за същността на демоничните хибридни изчадия, които изгаряха като факли при досега с тях. Оглушителни писъци, стонове и отвратителните проклетията на горящите изроди заляха съзнанието ѝ с нечувана свирепост, но тя не отстъпи. Напротив, усили натиска да възможния максимум.

- Спри, ума ли си загуби!? Какво правиш? Та това е самоубийствено за теб!? Ще съжаляваш горчиво, проклетнице! Продъни се с мен в мъртвешките светове на Сивираш! Върви по дяволите! – крещеше побеснял кошерът на архаите, които със сетни сили се мъчеха да отразят удара и да регрупират силите си за контраатака.

- Не, Свартон, не съм си загубила ума! Но вие ще загубите тази битка! Няма да ви позволя да унищожите труда на джинавис през хилядолетията! Ще се върнете в дупката, откъдето сте изпълзяли, заедно с ордата си от смрадливи сивиоти! – процеди през зъби Елия, съсредоточена в пулсациите на енергийния заряд, който се лееше от нея в изобилие и изпепеляваше повърхностната структура на Свартон, като го къпеше в лъчисто зарево.

Свартон, Черното слънце на Сивираш пропадна с вой, ревящ закани и обиди сред облаци смрад, в най-тъмните нива на своите мрачни светове, върна се там, откъдето бе излязъл с толкова усилия. За момента опасността беше отстранена. Авангардът на хибридно зло бе спрял пред прага на човешкия свят.

Елия, макар и да си отдъхна за минута, прекрасно разбираше, че трябва да се върне бързо при своята раса, да предупреди джинавис за опасността, която заплашваше да потопи планетата и цялата слънчева система отново в най-ниските измерения на мрака. Сивираш нямаше достъп в горните нива и така трябваше да си остане. Поне досега бариерите бяха удържали на напора.

„Готово! Приключих тук! Не позволих чрез бездействието си злото да пробие бента на защитата и да нахлуе с ураганната си рушителна стихия в човешкия свят!”, помисли с облекчение тя, готвейки се вече за обратното прехвърляне през светове, стъпила здраво в подножието на сивите, влажни скали, където бе намерила временно заслон.

Точно тогава зумерът на ермомитера, прикрепен за удобство под гърдите ѝ, изписука пронизително. Индикаторът му с неумолима безвъзвратност просветваше, отчитайки критично изразходване на ресурса. Оставаше ѝ минимален енергиен заряд, който нямаше да ѝ стигне до никъде. Елия изтръпна цялата и погледна шокирано показателите на миниатюрната скала, за да се увери в истинността на сковалото ѝ предположение. Да, беше изчерпала ресурсите си почти до последната капка енергия. Скалата на уреда мигаше в отчайващо червено и тя не можеше в никакъв случай да осъществи прехода между светове, нямаше възможност да се върне в

измерението на джинавис. Нима нейният свят бе окончателно изгубен за нея? Толкова далечен и недостъпен. Завинаги ли се оказваше недостижим?

Елия притихна, вгълбена в себе си и мисловните си призиви за помощ, които излъчваше на все по-редки интервали време. Чезнеше сама в сивотата на деня, скована в менгемето на енергийна обреченост. Отпаднаше все повече и повече.

* * *

Вече две денонощия добичетата ги нямаше в уютната пазва на обора, съхранил специфичната им миризма, смълчан в тихия си унес, тъмен и пуст в своята дрямка. Приклепнала на кирпичените си крака, заредена с бали слама и дъхаво сено, плевнята също смутено мълчеше. Така и не се бяха завърнали те от свободната паша навън, където старицата ги натиряше всяка сутрин.

С припадането на първия здрач, животните послушно се озоваваха до вратника на обора. Знаеха си кравичките маршрута, отиваха и се връщаха толкова пъти сами, без да се губят по улиците на притихналото в следобедната си дрямка родопско градче, без да се отклоняват по чукари и стръмни урви, които бяха в изобилие в района на каменистия ардински край. Сега изведнъж сякаш вдън земя се провалиха.

Възрастната жена ги очакваше със свито сърце, притихнала в кротко упование надничаше час по час навън. Очите ѝ изтекоха от виждане, крака не ѝ останаха от ходене. Ослушваше се, за да чуе познатото, умилно на сърцето ѝ мучене пред портата, когато с готовност ѝ известяваха своето пристигане и желанието си да се мушнат в топлата утроба на обора. Дребната планинска кравичка Снежка, със скокливото теленце Белуш, бели като две преспи девствен сняг, бяха единствената ѝ раздумка, кротката и любяща компания, утехата в самотните дни, като този днес, когато сиви мъгли размятаха тежките дипли на протяжните си снаги по баирите наоколо. Тогава старицата потъваше в своята мълчалива покруса и самотия.

Ето обяд наближаваше, а жената отново тътреше бавно крака, влачеше кокалесто, изнурено от живота тяло, с мъка и сгърчено от болка лице вървеше, тормозена от режещата болка в ставите. Пристъпваше внимателно, като почукваше по плочника на двора несигурно с тояжката, която стискаше винаги в жилестата си десница, когато излизаше повънка. Креташе патраво с типичната си, нестабилна походка към забуления в кълбета сива мъгла празен обор. Кръглият му вратник, с назъбените краища на потъмнялата, очукана дървения я очакваше сега, вгълбен в безутешната си печал. Портичката на обора зееше унило провиснала, килната небрежно встрани на откачената панта, сякаш пречупено крило на гълъб. Гнетящата пустота и отчаяние стиснаха свирепо старицата за гърлото в жестоката си хватка.

Баба Ана не успя да сподави горестния вопъл, който се плисна от хилавите ѝ гърди, пролази нагоре по мършавата шия и се отрони като горчиво проплакване през устните, накълцани от дълбоките бразди на отлитащите години. Оскъдни сълзи преляха от помътнелите очи на жената, поразени от катаракта, оставяйки топлите си, влажни следи по тъмните, отдавна повехнали бузи, издълбани от неумолимите стъпки на времето. Нефелното ѝ тяло бързо отпаднаше и губеше малкото му останала топлина, подложено на мразовитите пориви.

Бръснещ декемрийски повеи усука фустите около болните старчески глезени. Жената видимо потрепера в неконтролируема конвулсия от хапещия вятър. Побелялата ѝ глава, под избелената до сняг забрадка, се разтресе в безразборно климане насам-натам. Облегна се с две ръце на тояжката, която и сега не я подведе. За сетен път издържа, пое тежестта на изнуреното старческо тяло, изпито от годините на труд, грижи и болести. Нямахше работа тук. Знаеше, че трябва да се прибира в одаята на топло.

- Ей комшу, какво се мотаеш по двора сама като муха без глава? Няма ли ги още животинките? – провикна се от прозореца нахилената съседка, която не смогна да скрие тънката си, вероломна усмивка овреме.

От вчера Гюлшен хвърляше любопитни погледи иззад пердето, какво аджеба става през ниския стобор, който делеше имотите им. Нямахше начин и днес да не продължи това си еснафско занимание, което подхранваше лакомията ѝ, разгаряше фантазията ѝ за обширен двор след смъртта на бабата. Тя и сега наблюдаваше със задоволство самотно стърчащата на студа фигура на старата, съкрушена от скръб жена.

- Чакам и аз, мотам се по двора като халтава. Ей на, час по час проверявам дали не са се върнали живинките – затюпка се баба Ана угрижено, без да обръща никакво внимание на зле прикритата ирония в гласа на жената.

- Ще, ще комшу, ще се приберат добичетата! Не мой така се кахъри ти! Ха прибирай се на топло, че в тоя мраз да не се търкулнеш и ти болна! Току виж се куртулисаш без време. Колко му е... – демонстрира загриженост Гюлшен, а на ум си пожела най-откровено: „Чумата да те тръшне дано и тебе дърто, та да лапнем дворното място най-сетне!”

- Ще походя малко и си влизам в одаята. Жива да си Гюлшен за добрите думи – продума възрастната жена без задна умисъл и закрета бавно по плочника.

Съседката хлопна прозореца, за да не влиза студ и продължи да я гледа злорадо през мътния, зацапан джам. Фиксираше с присвити, късогледни очи слабата, превита от болезнки фигура и хранеше прилични надежди за скорошната кончина на старата самотница. „Дано се смили Господ, да я прибере най-сетне. Стига се е влачила по цял ден сама насам натам. Измъчи се дъртата кукуфела”, помоли се мислено Гюлшен и се оттегли навътре в къщата, задоволила нездравото си любопитство, томлението на низката си същност.

А сърцето на възрастната женица се терзаеше, приклещено в менгемето на кобни мисли и грозни сценарии, които не му даваха мира. Затова и не я свърташе да седи в очакване, на топло в одаята. Кой знае къде бяха сега нейните любимци, Снежка и Белуш?! Как сърце да ѝ даде да седи до печката и да се помайва?

Обичаше ги като свои родни чеда. Беше ги отчувала с много мерак от самото им раждане, там, в меката прегръдка на дъхавото сено, върху пръстения под в обора. Внукът ѝ Александър, който сега следваше четвърта година в София и се бе върнал за празниците при нея, им беше дал имената. Детството му премина край добродушната и всеотдайна Снежка, с нейното гъсто, ароматно мляко.

Представяше си баба Ана как камион помита по пътя любимите ѝ живинки, как издъхват в канавките край пътя, разкъсани, потънали в кръв. Виждаше как ги убиват груби ръце, разсичат на части и мятат в багажника за месо. Можеше и някой джамбаз да ги е откраднал и завлякъл на пазара да ги продава. В тези гладни, сиромашки години, когато комшии за една кокошка си посягаха, нищо чудно и това да им се е случило. Мислите я горяха като факли, редяха своята нескончаема върволица от ужасии. Валяка им мачкаше безжалостно слабото ѝ старческо сърце.

Снощи, когато легна да спи, страховити видения на демони, зловещи тъмни сили, изплували от недрата на Орловите скали впиха стръвни нокти в притворените клепачи на очите ѝ, за да я разтреперят цялата, да я катурнат в ямата на една тиха лудост. Студена пот обля тялото ѝ, потопа го в неконтролируем ужас. Клеците на паниката отново стегнаха в обръч гърдите ѝ, едва въздух си пое. Страх я разтресе здраво и я запрати в нищото, все едно беше прокъсан, непотребен домашен калцун, подритнат под леглото.

Подпряна сега на тояжката си, старата жена въздъхна угрижено. Побелялата ѝ глава кълумна на гърдите печално, с кротка примиреност. Раздвижи се мудно и тръгна назад.

* * *

Нещо се мътеше. Тежко присъствие витаеше наоколо. Усещаше го сякаш с кожата си. Не бяха случайна приказка стародавните легенди за изпълзяващо от скалите могъщо зло, което още преди хилядолетия е подлагало на унищожение и потапяло цялата околност в кървави сълзи и атавистичен страх.

Възрастната жена добре помнеше легендите за нахлуващите през Картал кая изчадия, които ѝ бяха предадени от нейната баба, която пък ги знаеше от своята и така през дългата броеница на времето истината за жестоки битки на хората и расата на джинавис срещу губителите демони, беше достигнала до днес. След като злите бесове били победени, изстребени от войските на човеците и онези прекрасни иноземци, светещите джинавис, който нарекли после хора-светилници, настъпил мир на земята. Демоните се пръждосали в дупките си. Скалите вече

не били заплаха. Злото не извирило оттам, а расата на джинавис изчезнала безследно, като завещала на хората да бъдат стопани на тази древна земя.

Защо сега се връщаха тези спомени? Защо я лашкаха като парцалена кукла в смразяващата пропаст на една дивашка лудост? Защо и внукът ѝ, Алекс, се хвърляше като несвестен в леглото си цяла вечер? Какво ставаше отново сега, в заника на нейния дълъг живот, когато се беше раздавала на всички без остатък, смирена и безропотно затънала в ужасната му самотност накрая? Интуицията ѝ подсказваше безпогрешно, че злото набира сили и отново се кани да връхлети.

Старата потръпна зиморничаво в средата на двора и подсмъркна звучно. Беше се застояла дълго на едно място навън и студът промуши веднага пипала си безшумно по гърба ѝ, сякаш леден смок бе накатал пръстени под домашно плетената вълнена жилетка. Това я принуди да потътри стъпки към външната врата, решена да действа още сега. Нямаше какво да се ослушва повече. Налагаше се да намери бързо някого на улицата, когото да прати до кафенето, където киснеше по цял ден нейният внук, Александър. Откак се беше върнал от университета не го свърташе у дома, като фурия летеше насам-натам. Яхваше мотора още сутринта и изчезваше яко дим тези дни нейното обично момче. Сега младежът трябваше да се потруди и да потърси още днес добичетата, нямаше да стане така работата с вайкане, сълзи и надяване. Господ помагаше на този, който сам си помогнеше в труден момент, така знаеше старата открай време.

Тя увисна с цялата си тежест на вратника и с голямо усилие можа да открехне едната част от тежката двукрила порта, укрепена още преди години с ковано желязо.

„Брей, че зор! Без дъх ме остави, да ти се не знае! Тежи, пущината проклета“, промърда устни старицата запъхтяно. Сърцето ѝ скокообразно излумка в гърлото и я принуди да се облегне обезсилена на дървената греда. Пое хрипливо въздух. Краката ѝ трепереха. Криво-ляво успя да провере недъгавото си тяло навън, на улицата.

Съдбата беше решила да я улесни на момента, като ѝ предложи сполука чрез една възторжена, прелитаща наблизко детска усмивка. Баба Ана се провикна към единственото, притичващото на няколко стъпки от нея, кльощаво хлапе:

- Хей, Джем, ела да ти кажа нещо важно, чедо. Ела до мен, моето момче, че не ме бива в ходенето. Осакатях на стари години – ожали се тя.

Около десет годишното дете спря рязко в средата на улицата, завъртя се сепнато на пети по посока на сипкавия глас, прозвучал от свитото гърло на възрастната жена, която толкова често му беше помагала с илачи и баене, та нямаше как да не притърчи при нея послушно.

- Кажи, какво ти е нужно? – попита услужливо малкият палавник и големите му тъмни очи се взряха любопитно, с тръпка на очакване и закачка в белия кичур коса, изпод забрадката на

старата баячка. Тялото ѝ бе започнало видимо да трепери от хапещите пориви на ледения вятър, примесен с твърди зрънца, бичуваща лицето суграшица.

Въпреки студа, жената се усмихна в себе си, защото се убеди за сетен път, че баба му Айше явно пак го беше изпуснала от поглед и малкото диваче отново беше изкокнуло от къщи без шапка, с разгърдено тънко якенце. Нищо, движеше се и топлината на върволицата подскоци щеше да го пази от коварния мраз. Погали твърдата му, влажна от ситния дъжд и мъгла тъмно руса коса, подпря се на детското рамо за опора. Чак тогава прошепна тайнствено:

- Иди в кафенето, Джем и доведи по най-бързия начин при мен батко си Алекс. Ако се върнеш с него до 20 минути, ще ти дам два лева награда! Става ли така, моето момче?

- Защо не, бабо?! Ще ти го доведе, не се съмнявай. Ама ти да не се откажеш от обещаното? – дяволито се осведоми момчето с грейнали очи и се засмя широко, при което сладка трапчинка цъфна на едната му буза.

- Държа на думата си, Джем! Бързай чедо, че обяд ще превали скоро! Стига е киснал там! Кажу ми да се прибира вече! – тросна се старицата накрая.

Крилцата на бялата забрадка мърдаха като живи върху гърдите ѝ, в синхрон с движението на посипаната ѝ със снежните преспи на времето глава.

- Ееехааа, супер! Хем и на мотор ще се возя. Тичам веднага! Сделката си е сделка! – изчурулика по-скоро на себе си то и изприпка чевръсто.

Детето хукна през глава към центъра на градеца, докато ранния преди обяд се влачеше мудно под мокрото було на деня, декориран обилно с ледена суграшица и сиви, мъгливи дрипи, виснали по дуварите на къщите.

По това време на годината тези сурови планински местности, прикътани в пазвите на Родопите, не се радваха на кой знае какво оживление, а мъртвилото днес се подсилваше и от мразовитите пръски на ситния, леден дъждец, който брулеше незащитената кожа и я остъргваше като ренде. Родопското градче дремеше в своята зимна, тягостна атмосфера, сгушено под ямурлука на еднообразие и вяла прозаичност. Униинето влачеше крака по изкъртените тротоари и се препъваше от скука. Тъмните, влажни стени на сградите и черните, мъртви клони на дърветата раждаха отегчение, което оплиташе хората в паяжината си.

* * *

След като прибра внука си от кръчмата, баба Ана едва ли не насила го настани на масата. Алекс с посърнало хапваше по някой залък и току ровеше безобразно, като кокошка на бунище, в храната. Възрастната жена с тревога наблюдаваше почти пълната купа с гозба, източеното му лице и слаба фигура. Обядваше насила той, само за пред нея, за да не я тревожи, но старата

трудно се лъжеше. Едва се въздържаше да не го подканя често, често с укор. От малък си беше все такъв злюял и капризен.

- Какво има, сине, не си ли добре? – не се стърпя тя, вперила угрижен поглед в него.

- Добре съм, бабо, не се кахъри. Закусих късно, затова не съм гладен – излъга Алекс без да му мигне окото, за да я успокои и отклони вниманието от себе си.

Избута настрани приборите си за хранене. Беше приключил с обяда.

- Снощи и аз се въртях сума време в леглото – каза тя, колкото да го разговори.

- Значи ставаме двама. От пълнолунието е – утеши я внукът ѝ някак унесено.

Ръцете му отново хвърчаха по оная шейтанова лъскава кутийка. От нея звучеше музика и бърборене, сменяха се цветни картинки. Дългите му пръсти все нещо човъркаха там. Самият той седеше сгънат на два ката над нея, с часове я чоплеше. Отдаваше ѝ толкова време и внимание. Чудеше се баба Ана как тая нищо и никаква джаджа не му омръзва? Какво има толкова в нея? По цял ден висеше над черната кутия, превит, изгърбен, сляп и глух за света. „Проклетата да си, пуцино недна! Дявол да те завлече в пъклото! Вдън земя да се продъниш дано! Детето ми скоро да оставиш на мира, да го нагостя поне като хората у дома. Че заради теб, чумо черна, виж, на градински маркуч е замязал” - наричаше старицата със злост наум, проклинайки лаптопа на внука си.

Беше усетила със сърцето си, че голям дерт го пече на бавен огън. Мъчеше го нещо от снощи. Дойде си късно, по първи петли. Тършува тук там посред нощите и така си бе легнал, без нищо да вечеря.

- Хапни, сине, оставила съм ти на масата вечерята – беше извикала тя от леглото си, когато го усети да се прибира снощи, защото ѝ беше непосилно да стане.

- Добре, бабо, почивай си, заспивай. Не ме мисли. Вече хапнах навън - отговори той, изми се, хлопа със съдовете в хладилника.

Чу как затвори шумно вратата на своята стая. Както му бе оставила топлата пита, така си я и прибра заранта ненакусена. Цялата останала нощ се въртя в кревата той, сякаш на ежови бодли беше легнал, а не в старото си легло. Старицата чуваше как жално стенат провисналите пружини вечерта. Сутринта Алекс рипна рано рано навън със зачервени и подпухнали очи, като да е плакал, помисли с горест старата. Бързешком изкара мотора от гаража и с един разкрач на дългите си пергели го яхна ловко. Трясъкът на форсирания двигател оглуши махалата, а баба Ана подскочи стреснато до вратата, където бе излязла да го изпрати.

Младежът отпраши нанякъде, като говореше гневно по някаква друга малка пуцина. Затъкна я припряно в джоба на изсулените си, виснали градски дрехи, махна ѝ гневно с ръка за довиждане, за да се прибира тя вече от улицата. Дали се беше скарал с някой приятел? Дали сърдечна мъка не късаше чувствителните струни в душата му? Знаеше тя за любовта им с

Мария отдавна. Какво ли ставаше сега в главата на нейния любим и единствен внук, на това толкова обичано от нея момче, пораснало в скута ѝ? Възрастната жена гадаеше със свито сърце и страдаше мълчаливо.

Онези големи сини очи на тъмнокосото, слабо дете, които преди се взираха в нея с доверие и очакване, сега бяха потъмнели от болка. Гледаха сутринта през нея, като че ли беше от стъкло. А тя можеше да му побие с ръка на челото, да отнеме огъня, в който гореше младото му сърце. Спомени от недалечното минало, когато Алекс беше малко къдрокосо хлапе с огромни любопитни очи, което се държеше за полата ѝ навсякъде, където отиде, връхлетяха баба Ана. Тя ги прогони като досадни конски мухи, обсебили мислите ѝ. Въздъхна жалостиво, самотно. „Друго време беше дошло”, проплака душата ѝ горестно.

Бяха забравени топлите вечери пред бумтящия дънер, когато се полюляваше ритмично и извличаше от съзнанието си старинните слова на неземния песенен език, който беше запаметила още като малка от своята баба. Отлитаха от паметта ѝ древните думи на дошлите през хилядолетията легенди за демоните, изпълзели от скалите на Картал кая и битката им с хората-светилници. За расата на митичните джинавис пенджери, за всичко онова, сякаш загубено безвъзвратно вече в ръкава на времето. Възрастната жена изтри една оскъдна сълза и отново зашепна горещи молитви пред иконата, приведена в метани до земята.

Александър отдавна беше възприел светския начин на живот и мислене. Никак не вярваше, че Господ ще се трогне от молитвите на старата жена и ще върне животните в обора. Не виждаше смисъл обаче да спори с баба си. Колко ѝ оставаше на старата, над 87 годишна жена? „Нека си вярва, нека се моли! Не пречи на никого това”, каза си тъжно на ум той, докато сърфираше, седнал зад лаптопа.

* * *

Спомените от снощната свада в дискотеката отново загризаха стените на черепа му, сякаш нямаха търпение да го пробият и да изпълзят издайнически навън, към любопитковците от пресата, които душеха по ъглите, за да узнаят кой беше бабаита, ступал набързо биячите от бара и изчезнал неизвестна посока, под прикритието на мрака. Естествено потърпевшите от сбиването в дискотеката мълчаха упорито, криеха скромно посинелите си физиономии, като при това дори не бяха пуснали жалби в полицейското управление. Свидетели на разигралата се сценка, както винаги в такива случаи, липсваха. Камерите пред входа нямаха обхват настрани и разигралия се в мрака театър на бойните действия се остана загадка. Кой кого, как и с какво млати така и не се изясни.

Само най-близките му трима приятели знаеха, че Александър от години тренира сериозно бойни спортове в университета и носи бокс в себе си. Не беше нужно да разгласява тази малка

подробност от личния си живот точно сега. Нито той, нито някой от обкръжението му смяташе да го прави.

Често се въртяха тези сериали на разправии и сбивания в нощните заведения по цялата околност, така че не правеха кой знае какво впечатление на хората. В новото време на хаос и разюздано беззаконие, прикрито лицемерно под плаща на демокрацията, сервилното поведение към силните на деня, които нямаше кой да озапти или накаже, се беше превърнало отдавна в начин на живот, във вид оцеляване не само тук, а и в цялата опоскана страна. Умишлено срината, целенасочено и грижливо разнебитена, държавната машина мачкаше с глоби и наказания единствено малкия човек. Този, който не бе в състояние да отвърне на ударите.

На младежа от друга страна не му пукаше много дали щяха да го приберат в ареста. За сбиването го бяха предизвикали брутално. В крайна сметка бе защитил не толкова себе си и нараненото си самолюбие, колкото честта на момичето, на което до вчера вярваше безрезервно и наричаше с гордост своя любов. Странно спокойствие се бе настанило в очите и поведението му. Единствено се притесняваше вътрешно за баба си, която нищо не знаеше за цялата тази работа и лесно можеше да бъде подплашена от някой „доброжелател”.

Картини от снощи болезнено изригнаха в душата му. Отново го връхлетяха като ято досадни полски врани. Върнаха го безмилостно назад, към образа на скъпото доскоро момиче. Както често си позволяваха, ползвайки привилегията на редовни посетители, така и тази вечер Александър и Мария не закъсняха. Отрано заеха най-предпочитаното за уединение сепаре в дискотеката. След като поръча любимите им питиета, младежът не се стърпя и жадно впи жарка целувка в покритите с гланц, пухкави устни на своята любима, обвил немирно ръце около талията ѝ.

Като кавалер, беше я взел с мотора от дома ѝ, където я чака повече от час да се приготви и гримира, въпреки че я бе предупредил много по-рано за идването си. Мария прекрасно знаеше, че той ще наmine към тях в уговорения час, за да я изведе и тръгнат заедно, както винаги досега. Това го издразни силно, но Алекс с нищо не показа гняв наяве, преглътна и сподави негодуванието си някъде дълбоко в гънките на сърцето си. Родителите на Мария така и не се появиха на хоризонта, въпреки показната им любезност и задължително присъствие всеки път, когато той им гостуваше. Явно сега ги нямаше у дома, а брат ѝ го изгледа студено над дебелите рамки на очилата си и хлопна под носа му вратата на своята детска стая. Девојката мълчеше и само сновеше забързано насам натам с напрегнато лице, улисана уж в приготовленията.

Александър недоумяваше какво става с всеотдайната и любвеобилна Мария тези дни. Докато неговите приятели се настаняваха свойски край масата в заетото от тях сепаре, той я покани на дансинга да завъртят гушнати един в друг един задушевен танц. Момичето се надигна с безизразно лице и блуждаещ наоколо поглед, сякаш търсеше някого сред сновящите насам

натам фигури. Дълбока бръчка впи нокти в гладкото чело на младежа, но той отново замълча, когато поведе за ръка девойката към дансинга. Жадуваше да я прегърне, да усети топлината на тялото ѝ.

- Какво ти става, Мим, защо се държиш толкова студено с мен напоследък? – попита той, приведен ниско над ухото ѝ, като я държеше здраво в обятията си.

- Нищо кой знае какво не е станало, просто съм изморена. Нямам настроение, а ти все питаш, настояваш – провлачи момичето и отново предпазливо се озърна наоколо с широко отворени, тревожни очи.

- От какво си изморена? В къщи не те товарят с работа, сигурен съм в това. Във ваканция си тези дни... Да не би аз с нещо да съм те обидил? – продължаваше да чопли младежът с въпроси, за да разнищи докрай причината за хладното поведение на своята любов, нещо, което му причиняваше терзания и затлачваше ума му в подозрения.

Искаше да си изясни въпроса още тази вечер.

- Това е тема за дълъг разговор, Алекс. Не му е времето и мястото сега да го разискваме. Ще разбереш съвсем скоро! – отсече тихо, но твърдо Мария и понечи да се отдръпне от него, обаче приятелят ѝ бе на съвсем друго мнение.

Не я пусна току-така от хватката на жилавите си ръце, сключили здрава хватка около талията ѝ.

- Ееей, дългуч, да пуснеш скоро момичето ми, че лошо ти се пише! – просъска злобно тантурест мъж с квадратно тяло и глава, изникнал изневиделица до тях.

Той се протегна и без свян плесна просташки момичето по задните части. Обви ръце най-безцеремонно около ханша ѝ, като я дръпна брутално към себе си, сякаш бе негова собственост. Около него бяха застанали още пет, шест мъже, явно негови приятели-биячи, които очакваха настръхнали началото на въргала в центъра на дансинга. Танцуващите двойки знаеха какво следва и предвидливо се оттеглиха настрани, край барплота, насядаха по масите и сепаретата.

- Хайде бе, ти ще кажеш! Мария е мое момиче! - изрепчи се Александър, като изненадано разтвори пръсти и остави ръцете си да се свлекат от талията на девойката, която го бе ударила ядно в гърдите с малките си юмручета, разгневена от това, че той продължава да я притиска към себе си, въпреки желанието ѝ да се отдръпне.

- Върви си, Алекс! Не ме закачай оттук нататък! Аз съм с него вече! Ще се сгодим двамата със Синан тези дни! – извика хрипливо момичето с паникьосан поглед и залитна назад към мъжа, чиито ръце я теглеха нагло към шишкавото тяло.

- Какво му се обясняваш на тоя?! Да си ходи при кравите! – изкиска се грозно дебелогъзият мъж и златните вериги на врата му се разлюляха.

Мъжете от неговата тайфа му пригласяха угоднически и се превиваха раболепно в престорен смях на плоския му речник. Около тях се появиха тихомълком, като сенки в нощта и тримата приятели на Александър, които стърчаха с повече от една глава над всички. Ситуацията замириша на сбиване. От дъното на бара прозвуча остро изсвирване, явно някой от персонала привикваше охраната. Младежът стоеше като побит в центъра на дансинга пилон, втрещен, смръщил гръмотевично тъмни вежди, впил невярващи очи в девойката.

- Какво каза, Мария?! С него ли си вече? С тоя тлъст дебил, който ще се удуши сам на златните си ланци? Захвърлила си години от любовта ни?! Не, не мога да повярвам! – разпери ръце Алекс и завъртя глава наляво, надясно в бурно отрицание на очевидното.

- Ще повярваш, върлино и още как! Ще те накарам да олижеш праха от подметките ми! – кресна злостно мъжът извън себе си, от нерви вече, цинично изруга и кимна с глава на аверите си по посока към стърчащия над всички младеж.

* * *

Тези откровени заплахи и обиди, придружени с цветущата псувня по адрес на майка му, подеиха като оглушителен шамар върху лицето на Александър. Отрезвиха го моментално, извадиха го от вцепенението му. Той не помисли и стотна част от секундата за последствията, скочи инстинктивно, със светкавична бързина изви гъвкавото си като на змиорка тяло, за да избегне нахвърлилите се върху него бабаити и с все сила цапардоса Синан под брадичката, като същевременно издърпа от ръцете му Мария.

- Това момиче не е парцал, че да се отнасяш с него по този начин! Ще те науча на обноски! – процеди младежът и държейки девойката с лявата си ръка продължи да нанася жестоки юмручни удари в лицето на мъжа, който залитна, вдигна ръце инстинктивно да се предпази.

Не успя да запази равновесие и тежко се плъосна на земята.

Мария изпищя пронизително и се освободи от защитата на доскорощния си приятел. Суматохата се разрази мълниеносно. Чуваха се само пшкане, стонове и тъпите удари на биещите се в мелето хора. Тримата другари на Алекс не чакаха покана и още когато той скочи срещу Синан, те подхванаха мъжете от тайфата му. За отрицателно време раздадоха правосъдие и ги повалиха на пода с точни крошета.

Сега младежът въздъхна тежко и вдигна поглед към баба си. Виждаше я, че се измъчва и не разбира много от новите правила на живота. Стараеше се да не гледа зачервените ѝ очи, макар днес от сутринта да усещаше укорния ѝ поглед в тила си. Знаеше прекрасно, че тя разчита само на него да намери добичетата, така че нямаше какво да се помайва, след като се беше нахранил. Затова скокна пъргаво и с привично движение затвори лаптопа си.

Старата пое въздух с надежда. Погледна го с одобрение, колкото и зле да виждаше вече. Момъкът си отбираше от работата, знаеше добре какво очаква баба му от него. А тя от своя страна беше сигурна в интуицията си, че внукът ѝ ще се справи.

Той се изправи отвивисто, като протегна ръце нагоре и встрани, за да се разкърши, схванат от свиването над масата и компютъра. Внимаваше да не откачи паянтовата лампа от тавана с гимнастиката си. Стаята се изпълни с присъствието на двуметровото му, слабо и гъвкаво като на млада бреза тяло. Баба Ана вдигна с гордост очи към стройна му фигура. Малко младежи тук можеха да се мерят с него. Знаеше тя, беше отгледала красавец, тъмнокос левент, подир когото много моми от околността зяпаха с отворени усти, когато профучаваше наперено с мотора край тях.

- Сине, ако не ти се ходи, аз ще изляза да ги потърся – смотолеви старицата несигурна в силите си, защото усещаше, че никак не му се скита по баирите в студа.

- Не, стара майко! Не е твоя работа това! Хлъзгаво, мокро е, пада и мъгла. Къде ще ходиш ти в това време?! Да се пребиеш ли искаш?! – отговори младежът и гласът му прозвуча доста по-грубо, отколкото искаше.

Беше разбрал, че заплануваното размотаване с ендурото днес отпаднаше от програмата окончателно. Веднага се разкая за острия си тон към старата. Тя нямаше вина в случая и затова добави вече значително по – меко вече:

- Аз ще отида. Ще ги намеря и доведа, обещавам! Ти стой на топло и чакай – заръча грижовно той, като усърдно сгъваше скъпото си яке с протектори и го прибираше в гардероба.

- Добре, чедо. Тръгни към южните поляни първо. А аз ще ти приготвя за вечеря твоите любими катми на сач, с домашен мед и айран – обеща старицата с просълзени от благодарност очи.

Свидно ѝ стана, че го юркаше навън в хапещия студ и ледена суграшица, която жулеше кожата сякаш шкурка, заради пустите глупави добичета. Толкова много искаше да му помогне, да го залюлее в прегръдките си, да свали от младите му плещи товара на мъката, тихата болка, която преливаше от сините езера на очите му. Бързо му се наложи да порасне на внука ѝ без родители. Да води малките си лични битки без подкрепата на бащино рамо до себе си.

- Благодаря ти много, бабо! Това ми е напълно достатъчно! А ти се успокой, всичко ще се нареди – отговори Алекс трогнат.

Той се връщаше тук, в Ардино и заради любимото момиче. Където и да ходеше, каквото и да правеше, нежният образ на Мария живееше в мислите му, топлеше сърцето му, зареждаше го със сила, раждаше надежда в самотата му. Едва дочакваше да стъпи на родна земя, хвърляше сака с дрехите на баба си и политаше с мотора към нея. Нямаше търпение да я види и прегърне,

да пие сладост от нежния допир на устните ѝ. Държеше я в обятията си с часове и мечтаеше така да бъде до края на света.

Но снощи истината, изречена от Мария, го разсипа, срина го от раз. Ослепа и оглуша от мъка. Място не можеше да си намери от покруса, гняв и болка. Жаравата в гърдите му отново припламна. Кърваво червените езици на тежката утайка от смазани мечти и убита любов се разляха като лава по вените му. Лумнаха ярко пожарите в душата на Алекс, с нова сила го прихлупи отчаянието.

Хлъзгави и опасни се оказаха влажните скали и натрошени камъни, разхвърляни по склона. Голи клони протягаха оглозгани пръсти към него. Опоскани шипкови храсти правеха напразни опити да го препънат с бодливите си вейки, сякаш да го задържат. Точно него, чудесно приспособилото се от години към града момче. Беше начертал вече пътя си там, в многомилionenния град и знаеше, че няма начин да остане тук. Не и сега! Не и след снощи. Късаше връзката със своята родна земя по същия жесток начин, по който бе раздробено, разбито и стъпкано неговото собствено сърце.

Дълбока тишина тегнеше като бремене върху гърба на случайния скиталец по тези стръмни оврази. Околните храсталаци се губеха в дрипите на повлечени, парцаливи мъгли. Като че ли сиви призраци скитаха наоколо. Голите им клони протягаха към него сиротните си ръце. Той подсвирваше многократно и се оглеждаше за двете добичета, но унилата есенно-зимна картина с нищо не задържаше вниманието му. Неуютно място, което никога с нищо не го бе привличало. Сега пък направо усети свиване под лъжичката. Реши, че е време да се насочи нанякъде, да търси в друга посока добичетата.

Изведнъж глухо топуркане пропука гнетящата тишина и нещо профуча наблизко през кълбетата мъгла. Александър се сепна и подскочи с цялото си тяло. Окопоти се на момента, след което се стрелна след изчезващия в мъглата тъмен призрак без да се замисли. Болката в ходилата от острите ръбове на камъните го преряза остро, но не го спря. Натрапчива миризма на обор и на животно се разнесе наоколо. Младият мъж скоро застигна подскачащия безгрижно по камъните Белуш. След още няколко скока се озоваха и до Снежка, която кротко скубеше трева пред входа на една по-широка цепнатина в скалите. Животните бяха цели и невредими.

Телето отново го подбутна. Алекс изсумтя и съсредоточи поглед напред, към близката цепнатина в скалата, където му се стори, че въздухът леко вибрира. В първия момент не видя каквото и да било. Вгледа се продължително, като до болка напрегна зрение ... и пак нищо. Разфокусира поглед с насълзени от виждане очи и тогава всъщност видя сивеещ силует, сякаш губещ очертанията си. Прозрачна, белезникава фигура беше полегнала върху скалите и в голяма степен се сливаше с тях. Младежът се приближи несигурно, като при това се приведе напред със сковано и напрегнато тяло.

Извика хрипливо и веднага прехапа устни, за да не прогони видението. Затаи дъх, като все още не можеше да повярва на очите си. Отметна влажната си качулка назад с разтреперани от възбуждане пръсти. На няма и два метра от него лежеше ефирно нежното тяло на жена с дълги, почти бели коси, пръснати като снежно ветрило около главата. Не помръдваше, вцепенено, напълно неподвижно лежеше, въобще не даваше никакви видими признаци на живот.

Той се изкашля смутено, но достатъчно силно, за да бъде чуто. Широко отворените му, питаци очи не се отделяха от фигурата, лежаща върху скалите. Не последва реакция. Ръцете и лицето на жената бяха ужасно бледи, почти призрачни. Нищо не трепна в полегналия, сякаш бездиханен силует. Странна, прозрачно - белезникава материя покриваше дългите, слаби пръсти и ръцете до китките, които лежаха спокойно отпуснати в скута. Краката, обути в снежнобели боти, съвсем немощно бяха направили опит явно да изправят тялото, но освен вялото разбутване на няколко камъчета под ходилата, нищо друго не бяха постигнали.

Алекс се приближи повече, захласнат в красивото лице на жената. Веднага му направи силно впечатление съвършената пропорция и перфектната изваяност на чертите. Кожата беше кристално чиста, бяла, сияеща като идеално полиран лед. Очите му се сториха огромни, с несъразмерни пропорции спрямо лицето. Тъмните, дълги клепки бяха отпуснати в някакво кротко безсилие. От малкото, едва личашо върху лицето, изящно носле бе протекла бледо-розова течност. Струята се беше стекла по невероятната глазура на бузата, очертавайки следа по дългата шия и бе попила в пищната бяла коса и сивата непозната тъкан, покриваща като защитен саван тялото на жената. Наведе се бавно и я докосна колебливо по отпуснатата безжизнено, премръзнала ръка. Тя не трепна и не даде никакви признаци на живот.

Младият мъж се поколеба какво да прави, надвесен над тялото. Огледа се наоколо, като да търсеше помощ. Освен двете хрисими крави, нищо не се движеше в мъглата. Не можеше да я остави така на камъните, под ситния, студен дъжд. Трябваше най-малко да я вдигне от земята и да се опита да я премести на завет, в някоя скална ниша. Тъкмо мислеше да подпъхне ръце под мишниците ѝ, за да я повдигне, когато забеляза слабото трепкане на клепачите, лекото пърхане на миглите.

- Не съм човек, прав си. Знаеш отговорите на въпросите, които зададе. За да ти е по-лесно на първо четене, приеми ме за нимфа. Така ни наричахте вие, човеците, преди. Дълбоко в теб дремят легендите за расата на джинавис, хората - светилници. Родовата ти памет пази спомена за нас, за иноземните същества от преди няколко хилядолетия, които са се борили заедно с вас хората против демоните от скалите, общия ни враг. Имам нужда от енергия, Александър. Ако не я получа, скоро ще угасна. Умирам. Така сме устроени ние във вашия свят – прошепна тя, капнала от усилието.

Младежът изтръпна при последните фрази. В съзнанието му изплуваха древните, дълбоко стаени думи на легенди и напеви, от времето, когато лежеше в кревата, там, в широката одая, или свит в топлата бабина пазва през самотните, сковани от лед вечери край бумтящата печка. Старите припявки на възрастната жена пронизаха съзнанието му.

- Ти си от хората - светилници, спомних си. Баба ми е разказвала много за вас. Били сте приятели на хората в битката с демоните. Храните се с енергия от слънцето и светите. Затова са ви нарекли така. Какво да направя за теб, Елия? – възторжено изговори той, силно наклонен към безпомощната фигура до себе си.

- Студено ти е, личи си. Ставай от тези камънаци и да ходим у дома! Тук не е място за теб! – отсече той неустрашимо, усетил моментното колебание на нимфата.

- Убеди ме, вече приех предложението ти – прошепна Елия.

.....

* * *

Възрастната жена се тръсна тежко на стола до масата в обширната соба, пълна някога с топло човешко присъствие, с весела детска врява и миризма на готвени ястия. Сега мислеше с тревога за Алекс, защото само той милият ѝ остана от всички, уж толкова много близки и сродници преди време. Погледът ѝ попадна върху омразното нещо, което нейното момче чоплеше по цял ден, върху тая малка пущина с картинки и музика. Ненавиждаше я от цялата си душа.

Прокара със страх и отвращение грапавата си, напукана от работа длан по лъскавия, хладен капак. Искаше да набути в печката тая неразгадаема проклетия, когато той излизаше навън. Да нахрани с нея лакомите пламъци, за да не се заплесва внукът ѝ по цели дни и ноци с нея, но не посмя да направи каквото и било, да не сърди момчето. Усещаше, че колкото и да мрази тая джаджа, толкова тя му е необходима в големия град, където той учеше.

Глух ропот се беше надигнал в слабите ѝ гърди, защото виждаше, че Алекс не вярваше отдавна на напевните легенди, с които едно време тя го приспиваше в люлката. Не слушаше той вече нейните приказки за древни времена, за нимфите и демоните, за хората-светилници от рода на иноземците джинавис пенджери, за бродници тайнствени по тези земи от стародавни лета. Израстването го беше променило безвъзвратно, а тя, уви, се оказа безсилна да го промени.

Тежка мъка гореше душата ѝ напоследък. Тайната за расата на джинавис и познанието на триквестера, пазени през дългата нишка на времето, предавана от поколения в нейния род щеше да умре с нея. Плъзна излеко пръсти по полирания, огнено червен рубин във формата на затворена свастика, триквестер, който носеше върху гърдите си, винаги скрит под плътна дреха. Знакът на праотците, символ на Световното дърво, обединението на трите свята, Горен, Среден

и Долен. Хилядолетия се предаваше и съхраняваше в рода й този древен дар от хората - светилници. „На кого мога да го завеща сега?! Пък и така си е редно то, да го предам на достоен пазител от моята кръв. Оох, Божее!”, терзаеше се тя ката ден.

Нямаше какво да се прави, времената бяха такива. Безродници управляваха вече целия свят. Хора бездушни и студенокръвни властваха. Родната плът, нейната собствена кръв, отгледана с толкова лишения, мъка, труд и безсънници, се бе отвърнала от истината на дедите. Затриваха се старите знания. Късаха се древните връзки и хората се израждаха.

Сърцето на възрастната жена ридаеше. Изопачиха и забравиха старата вяра човеците, оскверниха сами душите си с омраза. Изоставиха една толкова древна и силна земя. Не спазиха завета на джинавис да бъдат добри стопани. Зарязаха я отколе да линее в бурени. Омърсиха с лъжа всичко истинно и правдиво, съхранено през хилядолетията.

Вече никой комай не си спомняше за могъществото на предците от Орловите скали, за всеотдайната прегръдка на родната земя. Не чуваха хората как всеки камък, всяка скала тук плачеше с кървави сълзи. Бяха глухи оглушали за воплите на откърмилата ги земя. Бездушният бетон на градове и тези лъскави джаджи, които все чоплеха с пръсти, поглъщаха човеците.

Повайка се баба Ана с горчивина за сетен път. Припомни си с болка за изминалите времена. Но знаеше, че и да се кахъри, да се тюжка и плаче по цял ден, то отдавна нямаше кой да я чуе. Това беше и голямата й горест. Сърцето й бавно подкара мудната си стъпка, а менгемето на самотата отново я стегна бавно, но сигурно, в примката си.

Забегнаха близките. Нейните собствени деца изчезнаха в чужбина, препитание да дирят, по-добър живот да градят. Тежка буца, комай каменен блок от Картап кая, беше легнала на старческите й гърди. Душеше я в дни на тиха скръб и пълнеше с влага все по - незрящите й очи, поразени от прогресиращата болест.

Други времена бяха дошли, години на разделност. Призраци бродеха по стаите, спотайваха се в празните ъгли, шепнеха древни слова в листата на старата смокиня. Отново стихийните езици на пламтящия дънер в печката рисуваха нереални образи по стените на широката одая. Отново уханието на сушените билки пълнеше стаята с упойващия сетивата аромат.

Пак и пак изгряваше слънцето денем и катереше небосклона с неизменната си упоритост, но магията на онези древни времена беше пресъхнала. Бавно чезнеше старицата всеки ден, а с нея щеше да умре и тайната на светлинната раса от иноземци. Кой щеше да си спомни за рода на джинавис, водил битки преди хилядолетия в защита на хората?

